

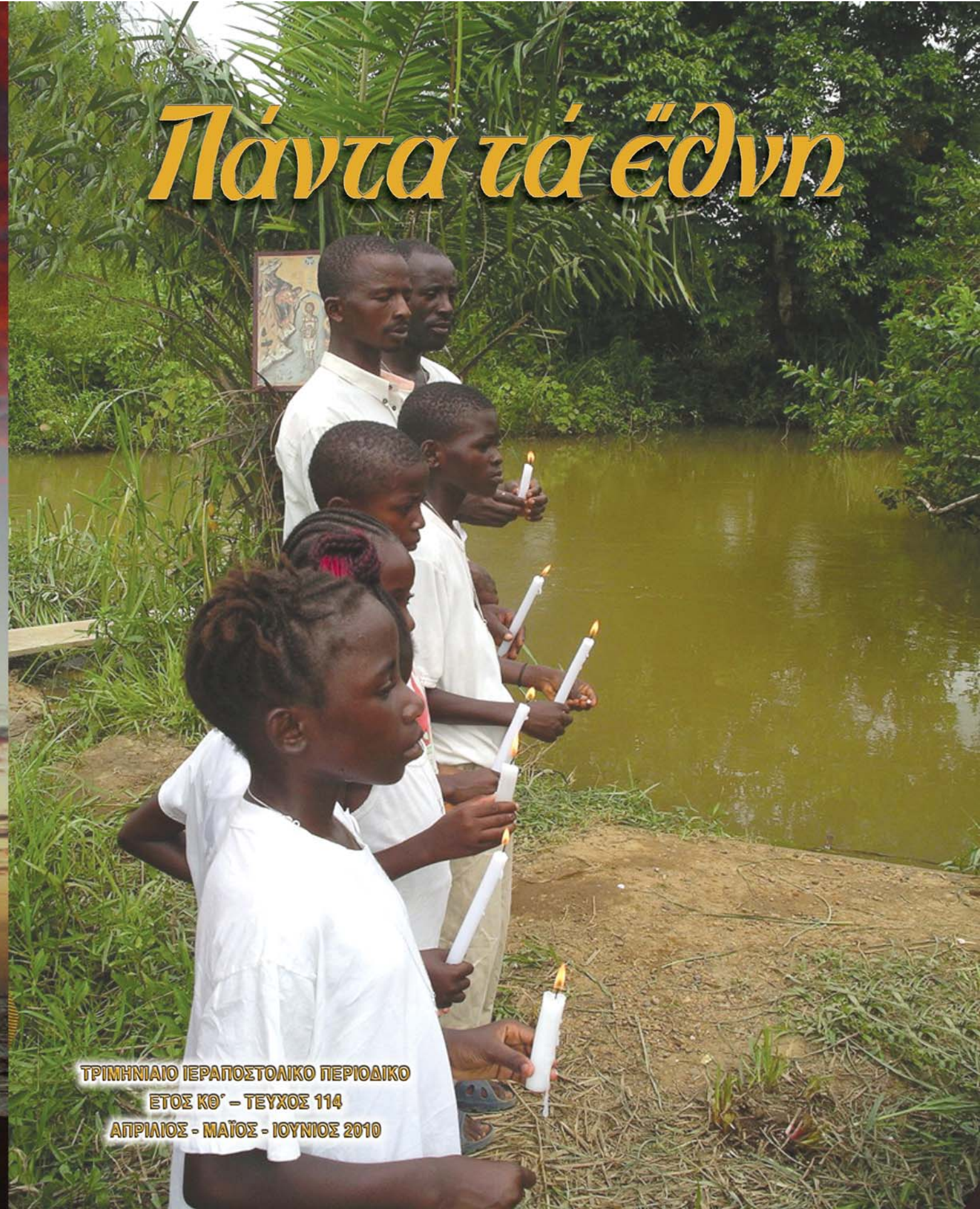

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
 Τηλ. 210.7272.315-317, Fax 210.7272310
 ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 – Τ.Κ. 115 21 ΑΘΗΝΑ
 GREECE
 e-mail: ierapostoli@apostoliki-diakonia.gr

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ	 ΕΛΤΑ Hellenic Post
Ταξ. Γραφείο	
Κ.Ε.Μ.Π.Α	
Αριθμός Άδειας 9	

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1/2007 ΚΕΜΠΑ.
 ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ 3536

Πάντα τὰ ἔθνη

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
 ΕΤΟΣ ΚΘ' – ΤΕΥΧΟΣ 114
 ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2010

Νύξεις περί τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἔθνῶν τῆς Ἀφρικῆς στήν ἀποστολική διάσταση τῆς ὀρθοδόξου πραγματικότητας τοῦ σήμερα

Ἐπισκόπου Γρηγορίου
Μητροπολίτου Καμερούν

Προλογικό σημείωμα

Πολύς ὁ λόγος περί τῆς Ἱεραποστολῆς σά ἔθνη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐν τούτοις παραμένει ἄγνωστη καί σάν προσπάθεια, ἀλλή καί σάν ἐκκλησιαστική διάσταση.

Βέβαια, διάγουμε μιά ἐποχή, ὅπου συζητοῦμε περί τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος γενικότερα καί παρ' ὅλες τίς συζητήσεις, ἐκδόσεις, συνέδρια, συμπόσια, δημοσιεύματα τό θέμα ἔχει ἀγγίξει πολύ κόσμο στόν στενό κύκλω τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλή οὐσιαστικά παραμένει ἄγνωστο στόν εὐρύτερο ἐκκλησιαστικό χώρο.

Ἔτσι, ἀποστολολογικῶς πάσουμε.

Ὁ Μητροπολίτης Διοκλείας κ. Κλήσιος, ἀπό τοῦς κορυφαίους θεολόγους τῆς ἐποχῆς μας, σέ κάποιο συνέδριο χαρακτήρισε τόν 21ο αἰῶνα ὅτι θά εἶναι ὁ αἰῶνας πού θά συνεχιστεῖ ἡ περί Ἐκκλησίας συζήτηση καί θά τεθεῖ τό περί ἀνθρώπου ἐρώτημα.

Θά ἀποτολμοῦσα νά πῶ ὅτι ἴσως εἶναι καιρός τόν 21ο αἰῶνα νά δεῖ ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τό θέμα τῆς Ἱεραποστολῆς ταυτόχρονα στήν εὐαγγελική καί Ἐκκλησιολογική του διάσταση.

Εὐρισκόμενος στόν Ἱεραποστολικό Ἀγρό τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς θεοσώστου Μητροπόλεως Καμερούν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς, θά ἀποτολήσω νά καταγράψω μέ μιά λογική σειρά κάποια σημεία καί κάποιες σκέψεις γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἱεραποστολή, ἔχοντας ἐπίγνωση γιά τό ἐλάχιστον τῆς ἐμπειρίας μου (ἡ ὁποία ὁμως πιστεύω ὅτι εἶναι οὐσιαστική, διότι σμιλεῖται στήν πρώτη γραμμή) καί γνωρίζοντας ὅτι, μεγάλες προσωπικότητες τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολῆς πολλή ἔτη πρό ἐμοῦ ἔχουν κατά καιρούς θέσει παρόμοια ζητήματα, τά ὁποία θεωρῶ ὅτι ἔμειναν σιωπηλά, ἀνέγγιχτα, ἀναπάντητα! Ἐπίσης, πολλοί Ἱεραπόστολοι μέ πολλυετή πείρα στοῦς Ἱεραποστολικούς Ἀγρούς, ἐσιώπησαν καί ἔως σήμερα αὐτή ἡ σιωπή τους, βοᾷ ἀπό τῶν τάφων των, ὡς δείγμα τῆς σοφίας, πού τοῦς διέκρινε καί εἰς ἔλεγχον τῶν κωφευόντων ἢ ἀδυνατούντων νά ἀκούσουν ἢ νά δοῦν τήν ἐκκλησιαστική διάσταση τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἔθνῶν.

Πάντα τά ἔθνη

1. Εὐαγγέλιο Ἐκκλησία

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ διακηρύττει ἀενάως «ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός, καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή...» (Ἰω. 14,6), «ὁ δειχόμενος ἐμέ δέχεται τόν ἀποστείλαντά με» (Μαθ. 10,40).

Ἀποκάλυψη τῆς Ἀληθείας, τρόπος ζωῆς καί ποιότητα ζωῆς προσφέρονται καί κινούνται παράλληλα μέ τήν ὑπαρξή μας καί τήν ἐπιθυμία της νά ὑπάρχει καί νά προσδιορισθεῖ ἀπέναντι στό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εἰδοποιός καί μοναδική διαφορά κάθε ὁμάδος ἀνθρώπων καί κάθε κοινότητος μέ τήν Ἐκκλησία εἶναι τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐληθόντος, τοῦ Ὑπάρχοντος, τοῦ Ἐρχομένου...

Ἡ Ἐκκλησία καί τά μέλη της συνδέονται μεταξύ τους καί μέ τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ διά τῆς κοινῆς πίστεως καί ἀγάπης. Ἐξέρχονται δέ, στόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων δι' αὐτῆς τῆς πίστεως, ἡ ὁποία γεννᾷ τήν ἀγάπη διά τοῦς ἀγαπηθέντας ὑπό τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγάπης πού ἔφθασε ἔως θανάτου «θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. 2,8), ἀλλή καί διά τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπηγγελίμενης Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἔτσι, ἡ Ἐκκλησία πορεύεται μέσα στόν κόσμο καί ὡς «μικρά ζύμη» προσπαθεῖ νά ζυμώσει τόν κόσμο διά τῆς μόνης ὁδοῦ, τοῦ «Ἐκκλησιαστικῶς ὑπάρχειν» σέ σχέση μέ τόν Ἰησοῦν Χριστόν, Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Πάντα τά ἔθνη

Ἡ ἀπόλυτη ταύτιση τῶν πιστῶν μέ τό εὐαγγέλιο τοῦ καθορίζει τήν γνησιότητα, ἢ ὄχι, κάθε Κοινότητος πιστευόντων εἰς Αὐτόν.

Ἡ ἐρμηνεία τοῦ εὐαγγελίου ἀπό τοῦς ἐργάτες τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καθορίζει, κατά τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, τέσσερα εἶδη ποιμένων καί κατ' ἐπέκταση τέσσερα εἶδη ποιμνιομένων. Καί τά τέσσερα εἶδη ποιμένων καί ποιμνιομένων σώζουν καί σώζονται μέ κάθε εἶδος ἐρμηνείας.

Ἡ ἀπολυτοποίηση ἢ ἡ ἀπορριψη ἑνός ἢ περισσοτέρων εἰδῶν ποιμένων καί ποιμνιομένων ἀποτελεῖ «σημεῖον πτώσεως ἢ ἀναστάσεως» καί συγχρόνως ἀμφιλογία ἀπάδουσα τοῦ ἰδίου τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί ἄγνοια τοῦ λόγου ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπό μέρος τῶν ἀπολυτοποιούντων ἢ ἀπορριπτόντων τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο ποιμανσης.

Κατά τόν τῆς Κλίμακος, Ἰωάννην, ὑπάρχουν:

α) οἱ ἐρμηνεύοντες τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ μέ βασική ἀρχή ὅτι, ὁ Θεός εἶναι «φόβος μέγας»,

β) οἱ ἐρμηνεύοντες ὅτι, ὁ Θεός εἶναι καί φόβος καί ἀγάπη, ἀλλή ὄχι τόση ἀγάπη ἰκανή νά «βάλη ἔξω τόν φόβον» (Α' Ἰω. 4,18),

γ) οἱ ἐρμηνεύοντες ὅτι, ὁ Θεός εἶναι μόνον Ἀγάπη, καί δ) οἱ ἐρμηνεύοντες ὅτι, ὁ Θεός εἶναι ἕνας ἐκστατικός Ἔρωτας «βάλλων ἔξω καί τόν φόβον καί τήν ἀγάπην».

Ἡ πρό εἰκοσαετίας ἀρξαμένη «θεολογική» συζήτηση περί «Θεοῦ ἔρωτος –ἐραστοῦ– ἐρωμένου καί ἀνθρώπου ἐρώντος Αὐτόν καί ἐρωμένου ὑπ' Αὐτοῦ» ἔδειξε τήν ἀνωριμότητα τῶν πολλῶν, πού ἐφάνη ὡς «πτώσις», ἀλλή καί τήν ἀνετοιμότητα πολλῶν ἄλλων νά ἀναστηθοῦν.

Ἔτσι, ἡ προφητικότητα τῆς διακρίσεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος σώζει ἀκόμα τήν κατάσταση ὅταν κατ' οὐσία μᾶς ἰλεγε: «ζήτησε ποιμένα κατά τήν ὑπαρξίν σου καί ὄχι κατά τήν ψυχολογική σου ἀνάγκη» (σέ πολύ ἐλεύθερη ἐρμηνεία). Καί οἱ τέσσερις ἐρμηνεῖες παραμένουν σωτήριες καί λυτρωτικές γιά τόν κόσμο πού ζητεῖ νά ζυμωθεῖ, ν' ἀλλάξει, ν' ἀπελευθερωθεῖ, νά μετασχεῖ ἑνός ἀναγεννημένου κόσμου, ὁ ὁποῖος θά πορεύεται –καί ἤδη πορεύεται– πρός τά Ἔσχατα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

2. Τό Κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου

Ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου, τό Εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας ἐμπεριέχει ἀναπόσπαστα τόν Λόγο περί τοῦ Εὐαγγελίου, περί τῆς Σωτηρίας ἡ ὁποία εἶναι ἀναπόσπαστη τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κύριο καί πρωταρχικό μέσο γιά τήν μετάδοση τοῦ Λόγου τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀνθρώπινος λόγος. Ἡ παράλληλη πορεία τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Ἱστορία τοῦ κόσμου γεννᾷ τήν ἀνάγκη ἐξευρέσεως μιᾶς γλώσσας γιά τόν ἀνθρώπινο λόγο περί τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ δηλαδή, γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου στό ἐκάστοτε ἱστορικό παρόν.

Ἔτσι, δημιουργεῖται ἡ ἀνάγκη (πλησθή ἢ ὄχι, αὐτό θά κριθεῖ πολὺ ἀργότερα), ὁ λόγος περί τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ «*γλώσσα τοῦ κηρύγματος*» νά ἀκολουθεῖ τήν Ἱστορία καί νά ἐμπνέεται ἀπό τήν παροδικότητα τῆς ἀενάου ἀνακυκλώσεως παλαιῶν καί νέων, ἱστορικῶν καί μὴ γεγονότων.

Βέβαια, σέ ὅποιο σημεῖο τῆς Ἱστορίας καί νά ἐστιᾶσσουμε τήν προσοχή μας, ὁ Λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μιλά γιά τήν Πίστη, τήν Ἀγάπη, τήν Ἐλπίδα καί τήν Ἐρχομένη καί ἤδη παρούσα Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἡ ὁποία ταυτόχρονα «*ἐντός ὑμῶν ἐστί*» (Λουκ. 17,21). Αὐτό ἀκριβῶς τό «*ἐντός ὑμῶν*», ἄν καί ἀποτελεῖ ἀντινομία τῶν ἀρχῶν τῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία καταγράφεται πάντα ἰδιοτελῶς καί σκοπίμως ἀπό τοὺς νικητές αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἐν τούτοις ἀποτελεῖ τόν μόνιμο πειρασμό τῶν κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς «*ἐρχομένης Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν*».

Ἄρα, τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου κινδυνεύει πάντα νά ἐκπέσει στόν πειρασμό τῶν «*ἱστορικῶν καί ψυχολογικῶν ἀναγκῶν*», οἱ ὁποῖες γέννησαν καί θά γεννοῦν παντοῦ καί πάντα τήν πληθώρα τῶν χριστιανικῶν αἰρέσεων.

Ἄν ὁ γνώμονας τοῦ κηρύγματος καί τό κέντρο του δέν εἶναι τό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε μᾶλλον μιλάμε γιά τό πῶς θά θέλαμε νά εἶναι ὁ Θεάνθρωπος! Γιά τήν προσωπική μας, δηλαδή, ἰδέα καί ἄποψη περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία μᾶλλον κάποια ψυχολογική μας ἀνάγκη τήν ἔχει γεννήσει, τήν ἔχει θρέψει, τήν ἔχει θεριέψει, χαρίζοντάς μας μιᾶ ψυχολογική κάλυψη γιά ὅσα δέν μπορέσαμε νά ἀκούσουμε ἀπό τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ ἢ ἠθελημένα ὑποτιμήσαμε.

Γι' αὐτό καί δέν μπορούμε νά συλλάβουμε ποτέ ὅτι, «*οὐ πάντες χωροῦσι τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται*» (Ματθ. 19,11). Καί βέβαια εἶναι εὐκόλο νά διακρίνεις τόν κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπό τόν κήρυκα τῆς ψυχολογικῆς –(του)– ἀνάγκης. Θά ἰλέγαμε ὅτι ὁ μὲν πρῶτος μιλάει (στό σήμερα) μιᾶ ἀκατανόητη γλώσσα, ἐνῶ ὁ δεῦτερος συγκινεῖ, διότι δημιουργεῖ «*συναισθήματα*».

Τώρα ἂν αὐτά τά συναισθήματα τά βαπτίσουμε «*θρησκευτικά*» ἢ «*ψυχολογικά*», μικρή θά εἶναι ἡ διαφορά.

Ἡ γλώσσα τῶν Προφητῶν εἶναι ἓνα συνεχές μάθημα γιά τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐμπεριέχει μιᾶ «*ἐλευθερία*», ἡ ὁποία εἶναι πολλῆς –τίς περισσότερες– φορές ἀκατανόητη, ὅπως καί οἱ ἴδιοι οἱ Προφῆτες καί τά πάθη τους ἀπό τόν «*ἐκλεκτό τοῦ Κυρίου Λαό*».

Ἐλευθερία ἐκ τῆς Ἀποκαλύψεως ποιοῦ;

Τοῦ ἰδίου Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!!!

Αὐτό τό συστατικό λείπει ἀπό τόν λόγο τῶν περισσότερων κηρύκων, πού πασχίζουν νά γίνουν κατανοητοί ἢ ἀγωνιοῦν ἂν ἐγιναν κατανοητοί, ὡσάν ἡ πίστη νά ἦταν ἢ νά εἶναι ἓνα νοητικό ἢ διανοητικό κατόρθωμα συγκεκριμένης διεργασίας καί ἐπεξεργασίας.

Ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐμπεριέχει τή «*δυναμική τῆς ἀποκαλύψεως*» τοῦ διωκομένου ὑπ' αὐτοῦ, Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας ἔτυχε στόν δρόμο τῆς Δαμασκοῦ.

Ἔρχεται ὁμως, νά μιλήσει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σέ ἤδη πρωτοργανωμένες Κοινότητες ἢ σέ ὑπό διοργάνωση Κοινότητες. Γι' αὐτό καί οὐσιαστικά ἀναδιοργανώνει μέ τόν λόγο του τίς ἐκκλησιαστικές Κοινότητες, οἱ ὁποῖες ἤδη εἶχαν πρωτοσυσταθεῖ πάνω καί μέσα σέ ἓνα ρωμαϊκό σύστημα ἄψογης ὀργανώσεως καί ἀφομοιωτικῆς δυνάμεως –οὐ τῆς τυχούσης– μέ ἐμφανή ἐπάνω τους τά σημεῖα τῶν διωγμῶν. Οἱ ὁποῖοι διωγμοί κατά τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων ἐγιναν κυρίως, ἐπειδή ἐθίγετο ἀπό τόν Χριστιανισμό ἡ θεϊκότης τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος, καί τοιοουτρόπως ἐβάλλετο αὐτό τό ἴδιο τό συγγόν σύστημα τῆς ἱεραρχήσεως-ἐξουσιασμοῦ τῶν πάντων μέ τό συγκεκριμένο καί ἀπάνθρωπο τρόπο πειθαρχίας ἐκ μέρους τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας.

Ἄλλὰ καί πάλιν σέ πολλὰ σημεῖα γίνεται εὐκόλως κατανοητό ὅτι, ὁ Ἀποστόλος Παῦλος πικραίνεται, ὅταν συναντᾷ μέσα στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τήν ἔλληψη τῆς δυναμικῆς, πού ἔχει ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δυναμική καί συνῆχε τήν ὑπαρξή Του.

Στόν Λόγο τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχει ἐπίσης, αὐτή ἡ δυναμική τῆς Ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ καί βεβαίως ἡ διά τοῦ κηρύγματος τῶν

ἐρμηνεῖα τοῦ Εὐαγγελίου, τήν ὁποία μετέδωσαν, θά παραμένει ἀκατανόητη, ἂν ἀγνοηθοῦν τά συναξάρια τους, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τους. Αὐτό τό κύριο συστατικό θά πρέπει πρωτίστως νά περιέχει καί ὁ λόγος τῶν Ἱεραποστόλων. Γιατί τί ἔχω νά δώσω πέραν τῆς ἐλπίδος τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης τῆς πίστεως σέ ἀνθρώπους πού λόγοι καί δαιμονικά συμφέροντα κάνουν τό πᾶν γιά νά μὴν ἀνθίσει ποτέ ἐλπίδα στή ζωή τους;

3. Κλήσις τῶν Ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου

Στήν παραβολή τῶν ἐργατῶν (πρβλ. Ματθ. 20,1-16) ὁ ἴδιος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ὁμιλεῖ γιά ἓνα «*ἀγρό*», γιά «*ἐργάτας*» αὐτοῦ τοῦ ἀγροῦ, γιά «*ἐργασία*» στά ὄρια αὐτοῦ τοῦ ἀγροῦ. Καί προφανῶς αὐτή ἡ ἐργασία χρειάζεται χέρια πολλὰ, διότι ἀκόμα καί τήν ἐνδεκάτη ὥρα ὁ ἴδιος βλέπει τίς ἀνάγκες καί προσκαλεῖ καί ἄλλους ἐργάτες.

Κριτήριο γιά τήν ἐπιλογή τῶν ἐργατῶν δέν ὑπάρχει. Δέν ἔδωσε ἐντολή νά ἐπιλέξουν ἐργάτες μέ κριτήρια π.χ. σωματικῆς δυνάμεως, ἢ ἐξειδικευμένης γνώσεως, ἀλλὰ ἀπλᾶ ζήτησε ἐργάτες. Ζήτησε, δηλα-

δή, τό ἐλάχιστο προσόν, τή «*συναίσθηση καί τήν ἀποδοχή ὅτι εἶναι ἐργάτες*». Αὐτό σέ ἀντιπαραβολή μέ τήν παραβολή τῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀμπελώνος, οἱ ὁποῖοι μετεπήδησαν ἀπό τήν τάξη τῶν ἐργατῶν στήν κατάσταση τῆς κυριότητος τοῦ Ἀμπελώνος, μπορεῖ νά μᾶς ἀποκαλύψει τή σημαντικότητα τῆς «*συναίσθησεως τῆς θέσεως τοῦ ἐργάτου*».

Ἀκόμα κι ὅταν ἡ ἀναμονή μιᾶς αὐξημένης ἀποδοχῆς διά τοὺς «*βαστάξαντας τόν κόπο καί τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας*» (Ματθ. 20,13) ἐργάτες ἴσως προμηνύει μιᾶ ἀπώλεια αὐτῆς τῆς συναίσθησεως τοῦ

ἐργάτου, ὁ Κύριος τοῦ Ἀγροῦ εἶναι ἐντελῶς κάθετος καί βάζει τά πράγματα στή θέση τους μέ ἓνα λόγο καί μόνον. Δηλαδή ὑπογραμμίζει τοὺς ρόλους τοῦ καθενός.

Ἄς ἀναλογισθοῦμε ὅτι, τό ἴδιο ἔκανε καί μέ τήν Μπέρα Του ὁ Κύριος ὀριοθετώντας Τὴν μέ τό περίφημο: «*Τί ἐμοί καί σοί γύναι;*» (Ἰω. 2,4) στόν Γάμο τῆς Κανά! Τότε μπορούμε νά δοῦμε καλύτερα τήν σημαντικότητα τῆς συναίσθησεως τοῦ ἐργάτου γιά τήν ἀξία τῆς ἐργασίας

στόν Ἄγγρον τοῦ Κυρίου. Αὐτή ἡ συναίσθησις εἶναι τό μόνο μέσο γιά νά διατηρηθεῖ ἡ σχέση τῆς «κλήσεως» ἀπό τόν Κύριο τοῦ Ἄγγρου.

Ἡ κλήσις βέβαια γιά ἐργασία στόν Εὐαγγελικό Ἄγγρο ὑπονοεῖ ὅτι κανείς πρέπει νά εἰσέλθῃ μέσα σέ μιὰ ἱεραρχία, τή συνεργασία μέ αὐτήν τήν ἱεραρχία, ἀλλῆ καί μέ τοὺς ἄλλοιους ἐργάτες γιά τήν ἁρμονική ἐπίτευξη τοῦ ἐπιθυμητοῦ ἀποτελέσματος. Σημαίνει ὅτι δέν μπορεῖ αὐτόνομος καί αὐτοδέσποτος νά προχωρήσει, ἀλλῆ νά ἀναδεχθεῖ τόν ἐλαφρόν τοῦ Κυρίου ζυγόν (πρβλ. Ματθ. 11,30).

Σέ κάθε ἱστορική περίοδο ἡ «κλήσις πρὸς ἐργασία» καί ἡ ἴδια ἡ «ἐργασία» ἐμπερικλείει κόπους, δαπάνη δυνάμεων, ἀγωνίες, ἄγχος, ἀλλῆ ἀκόμα καί κινδύνους παντός εἴδους. Ἐξ μὴ διαφεύγει τῆς προσοχῆς μας ὅτι ἄλλο εἶναι τό ἐπίπεδο τῆς ἐργασίας στίς ὀργανωμένες κοινωνίες, στίς κοινωνίες τῶν πολλῶν πολιτιστικῶν ἀγαθῶν καί ἐπιτεύξεων, ἄλλο στίς κοινωνίες ὑπὸ ἀνάπτυξη καί ἄλλο στίς πρωτόγονες κοινωνίες.

Καί ἐδῶ ἀκριβῶς στήν κλήσις τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου γιά τίς ὑπὸ ἀνάπτυξη καί πρωτόγονες κοινωνίες ἐμφανίζουμε πολλὰ προβλήματα καί ἀμέτρητη ἀνοργανωτικότητα! Ὅπως εἶναι φυσικό, κάθε ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου προέρχεται ἀπό κάποια ἐκκλησιαστική Κοινότητα. Ἐκεῖ βαπτίζεται, ζεῖ, αὐξάνεται, ἀποκτᾷ κάποια βιώματα καί διαμορφώνει μιὰ ἀρχική ἰδέα γιά τό τί σημαίνει ἐργασία στόν Εὐαγγελικό ἄγγρο. Ἡ ἰδέα του αὐτή μπορεῖ νά ἐμπεριέχει πολλὰ θετικά, ἀλλῆ καί ἀρνητικά στοιχεῖα. Ἡ ἰδέα αὐτή ὅμως, περί τῆς ἐργασίας ἔχει ἀποκτηθεῖ καί διαμορφωθεῖ σέ συγκεκριμένους τόπους καί χώρους καί ὑπὸ συγκεκριμένες συνθήκες. Ὅλα αὐτά βεβαίως, μπορεῖ νά ἔχουν ἀπό ἐλάχιστη ἕως καθόλου σχέση μέ τόν ἄγγρο, πού ὁ Κύριος τόν καλεῖ νά ἐργασθεῖ.

Ἐξ αὐτοῦ ἀρχίζει ἡ προβληματική τῆς ἐργασίας. Θά

ἐργασθῶ πάνω στήν ἰδέα πού ἔχω περί τῆς «ἐργασίας»;

Ἡ ἐργασία μου θά εἶναι μιὰ προσπάθεια νά δημιουργήσω συνθήκες καί νά παράγω ἀποτέλεσμα σύμφωνα μέ αὐτά πού ξέρω;

Ἡ θά ἐργασθῶ σύμφωνα μέ τήν ἀναλλοίωτη δυναμική τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καί θά διαμορφωθεῖ μόνο του, δηλ. ἀπ' τή χάρις τοῦ Θεοῦ κάποιο ἀποτέλεσμα, τό ὁποῖο μπορεῖ ὅμως νά μὴν ἔχει καμία σχέση μέ ὅσα ξέρω;

Ἡ πείρα τῆς ἐργασίας ἀπό τό στάδιο τῆς ἐκμαθήσεως ἕως τήν ἐξάσκησή της, μᾶς μεταδίδει καί χωρὶς νά τό θέλουμε κάποιες γνώσεις.

Ἐτσι μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι: Παρατηρῶ κατ' ἀρχὴν τό χῶμα τοῦ Ἄγγρου! Ἐχει αὐτές ἢ τίς ἄλλες ἰδιότητες; Γόνιμο, ἄγρο, ἀμῶδες, ἀλμυρό, πετῶδες, ὑγρό, ἄνυδρο, κ.λπ. Ἐξ ἄρα, ἀπαιτοῦνται προκαταρκτικές ἐργασίες.

Παρατηρῶ ἔπειτα τή θέση τοῦ Ἄγγρου, εἶναι ἀπροστάτευτος, προστατευμένος, ἀνοχύρωτος, περιφραγμένος; Σέ τί ὑψόμετρο βρίσκεται; Ὁ ἥλιος ἀπό πού βγαίνει; Οἱ βροχές πῶς ἔρχονται; Τό ποτίζουν ἀρκετά ἢ χρειάζεται συμπληρωματικό πότισμα; Μήπως παρασύρουν τό χῶμα τοῦ Ἄγγρου; Τί ὑπάρχει γύρω ἀπό τόν Ἄγγρο; Ὑπάρχει δάσος; Βουνό; Θάλασσα; Τί κουβαλεῖ ὁ ἄερας ὅταν φυσάει; Σκόνη; Γύρη; Σπόρους ζιζανίων, κ.λπ.;

Ὅλες αὐτές οἱ παρατηρήσεις σκιαγραφοῦν τίς ἀνάγκες τῆς ἐργασίας καί διαμορφώνουν μιὰ προτεραιότητα ἀναγκαίων καί βασικῶν προεργασιῶν. Οἱ προεργασίες αὐτές μπορεῖ νά ἀπαιτοῦν τόν χρόνο μιᾶς, δύο ἢ καί περισσότερων γενεῶν, ἀλλῆ εἶναι ἐμφανῆς καί προφανῆς ἡ ἀναγκαιότητά τους. Χωρὶς αὐτές τίς προεργασίες εἶναι ἀδύνατον νά σταθεῖ ὁποιαδήποτε ἐργασία στόν Κυριώνυμο Ἄγγρο.

4. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη...»

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καλεῖ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τή σωτήριον πορεία γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Καλοῦμεθα, λοιπόν, οἱ ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου νά ἐργασθοῦμε καί νά ἐκκλησιοποιήσουμε τόν κόσμο.

Ἡ οἰκουμηνικότητα τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, καθώς καί τό ἀκροατήριον τοῦ κηρύγματος τῆς Πεντηκοστῆς, μᾶς εἰσάγουν στήν πραγματικότητα τῆς πολυ-φυλετικότητας καί πολυ-πολιτισμικότητας τῆς ἐργασίας τοῦ Εὐαγγελίου. Μᾶς ὑποδεικνύουν ἀγροὺς πέραν τῶν

συνόρων, ἀπ' ὅπου προερχόμεθα, ὡς ἐκκλησιαστικές Κοινότητες καί μέλη αὐτῶν τῶν Κοινοτήτων.

Ἡ ἴδια ὅμως, ἡ πολυ-φυλετικότης καί πολυ-πολιτισμικότης αὐτῶν τῶν ἄλλων ἀγρῶν παρουσιάζει ἕνα κόσμο ἄγνωστο σέ μᾶς ὄλους, πού προερχόμεθα ἀπό ἕνα κόσμο μέ ἀποκρυσταλλωμένες παραδόσεις, ἦθη καί ἔθιμα, διαμορφωμένους τρόπους σεβασμοῦ τοῦ Θεοῦ καί σχετικές ἀπόψεις καί πρακτικές γιά τήν παρουσία τοῦ κακοῦ στόν κόσμο, ἴδια φιλοσοφία γιά τή ζωή, τὰ πάθη τῆς καί τὰ παθήματά της.

Καλοῦμεθα, λοιπόν, νά γνωρίσουμε, νά σπουδάσουμε αὐτόν τόν κόσμο, νά βροῦμε κώδικες ἐπικοινωνίας καί νά προσδιορίσουμε τίς ἀπαραίτητες προεργασίες γιά τή σπορά τοῦ Εὐαγγελικοῦ Λόγου.

Τό νά κατανοήσεις τή φιλοσοφία ζωῆς ἐνός λαοῦ ἀπαιτεῖ προσπάθειες πολλῆς καί πάρα πολὺ χρόνου. Ὅταν τό καταφέρουμε αὐτό τότε θά μπορέσουμε νά προσφέρουμε τόν Εὐαγγελικό Λόγο.

Διαβάζοντας τίς προσπάθειες διαφόρων ἱεραποστολῶν, κατά καιροῦς, οἱ ὁποῖες προηγήθηκαν τῆς Ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς, ἐκτός τῶν μεγάλων διδασκάλων πού μπορεῖ κανείς νά ἀποκομίσει, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέροντα καί τὰ συμπεράσματα τῶν ἰδίων, τῶν ἱεραποστολῶν.

Θά ἀναφέρω κάποια παραδείγματα. Οἱ Προτεσταντικές ἱεραποστολῆς στήν Κίνα κατέληξαν ὅτι οἱ Κινέζοι μᾶλλον, δέν χρειάζονται τόν Χριστιανισμό, διότι τρόπον τινά ὁ τρόπος ζωῆς τους, εἶναι ἐπηρασμένος ἀπό τή διδασκαλία τοῦ Κομφουκίου, καί ἄρα ἐμπεριέχει τόν κύριο ὄγκο τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς διδασκαλίας!!!

Ἀντίθετα τό Τάγμα τῶν Ἰησοιτῶν ἱεραποστολῶν στήν Κίνα ἔφθασε σέ σημεῖο νά ἐπινοήσῃ μεθόδους λειτουργικοῦ συγκρητισμοῦ μέ τίς αὐτόχθονες θρησκευτικές δοξασίες καί τελετουργίες σάν προστάδιο γιά ἕναν πλήρη ἐκχριστιανισμό τῆς Κίνας μετά ἀπό κάποιες γενεές. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ κάθετη ἀντίθεση στίς ἀπόψεις τῶν ἱεραποστολῶν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ἀντιπαλότητά της μέ τό συγκεκριμένο Τάγμα.

Οἱ Λευκοὶ Πατέρες στή Β. Ἀφρική ἐπινόησαν τό νά μὴν μιλήναι καθόλου γιά τό Εὐαγγέλιο καί νά ἐργάζονται φιλιανθρωπικά, ἀναμένοντας κάποια στιγμή μετά ἀπό πολλὰ χρόνια μαζικές μεταστροφές τῶν Μουσουλμάνων στή χριστιανική πίστη.

Εἶναι γνωστό ὅτι καί αὐτές οἱ προσπάθειες ἀπέτυχαν ἀπό ἐνδογενεῖς καί ἐξωγενεῖς παράγοντες. Τά παραδείγματα, ὅμως, αὐτά μᾶς παρουσιάζουν ἀπτά μιὰ ἄλλη πραγματικότητα, τήν ὁποία ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν καθημερινά οἱ ἱεραποστολῆς.

Τό πρόβλημα εἶναι ὅτι, ἐμεῖς κρίνουμε καί κατανοοῦμε ὅτι ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη τῶν Εὐαγγελικῶν Λόγων, τὰ ἔθνη ὅμως, πρὸς τὰ ὁποῖα πορευόμεθα ἀπό πολλοὺς παράγοντες, κατανοητοῦς σέ μᾶς ἢ ὄχι, πιθανόν νά μὴν βλέπουν τόν Εὐαγγελικό Λόγο ἀπό τήν ἴδια σκοπιά καί ὄχι σάν πραγματική καί κύρια ἀνάγκη, ἀλλῆ σάν κάτι τό δευτερεύον στόν κόσμο τους καί τή ζωή τους.

Ἐξ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Ἐκλεκτός τοῦ Κυρίου Λαός τοῦ Ἰσραὴλ, ἄν καί προετοιμάστηκε αἰῶνες μέσω τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν, ἐν τούτοις φάνηκε ἀνετοιμος νά ὑποδεχθεῖ τόν Μεσσία.

Ἱστορικά, σέ πολλὰ μέρη, προηγήθηκαν οἱ Προτεσταντικές ἱεραποστολῆς μέ κεντρική ἰδέα ὅτι μόνον μέ τό βάπτισμα σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Βάπτισαν ἑκατοντάδες φυλές, χωρὶς καμία οὐσιαστική κατήχηση. Ἡ, μετά ἀπ' αὐτούς, ἱεραποστολή τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μετέστρεψε πολλῆς φυλές καί προσπάθησε νά τίς κατηχήσῃ μέ ἕνα συστηματικό τρόπο. Ἐν μέρει τό κατάφερε, ἀλλῆ χωρὶς οὐσιαστικά ἀποτελέσματα στό νά μπορέσει νά ἀπαλείψῃ ἢ νά διορθώσῃ τόν λειτουργικό παραδοσιακό συγκρητισμό καί τήν προτεσταντική ὑπεραπλοῦστευση τῆς πίστεως.

Οἱ πρωτόγονες κοινωνίες βασίζονται σέ μιὰ δική τους ἱεραρχία καί ἱεράρχηση τῶν πάντων. Στήν ἀνώτατη βαθμίδα τῶν κοινωνιῶν αὐτῶν βρίσκεται ἡ φυλή, ἡ τοπική ἱεραρχία, ἡ ἄμεση οἰκογένεια καί μετά ὅλα τὰ ἄλλα. Πῶς μποροῦμε ἐμεῖς νά ἀντιστρέψουμε αὐτή τήν πυραμίδα καί νά θέσουμε ὅτι, πάνω ἀπό ὅλα εἶναι ἡ πίστη στό Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ Ἐκκλησία καί μετά ὅλα τὰ ἄλλα; Ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτό εἶναι ἀδύνατον, διότι καί ἐμεῖς οἱ ἐργάτες προερχόμεθα ἀπό κάποια ἄλλη φυλή, πού μοιάζει πάρα πολὺ μέ τίς φυλές τῶν Ἀποικιοκρατῶν καί τή γνωστή ἱστορία τῆς Ἀποικιοκρατίας, πού δέν σεβάστηκε ὄχι μόνον τίς τοπικές παραδόσεις τῶν διαφόρων φυλῶν, ἀλλῆ πρωτίστως δέν σεβάστηκε τήν ἐλευθερία τους. Μία ἀπό τίς ἀδυναμίες πού προσέδωσε ἡ ἀποικιοκρατία σ' αὐτές τίς κοινωνίες εἶναι ὅτι τοὺς δημιούργησε ἕνα ψυχολογικό κόμπλεξ κατωτε-

ρόπτος. Οί λαοί καί οί φυλές συνήλθαν γρήγορα από αυτό τό κόμπλεξ (όσες μπόρεσαν), ὀρθοπόδησαν, ἀλλήλα πρὶν κρίνουν καί δεχθοῦν ὅτιδῆποτε τό ἐπεξεργάζονται μέ ἀρκετή ἐπιφυλακτικότητα καί ὠφελιμιστικά.

Ἔτσι ὑπάρχει ὁ χρόνος νά σκεφθοῦν, νά κρίνουν, νά ἐκμεταλλευτοῦν καί ἴσως νά καθλιεργηθοῦν. Ἀντέγραψαν βέβαια καί καθλιεργήσαν αὐτές τίς μεθόδους τόσο τέλεια, πού φθάνουν πλεόν σέ σημεῖο νά δημιουργοῦν ἓνα εἶδος κόμπλεξ κατωτερότητας στους πρώην ἀποικιοκράτες διδασκάλους τους. Δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει ὅτι, ἀνάμεσα στίς διάφορες φυλές ὑπάρχει ἓνας ἰδιότυπος σκληρότατος ρατσισμός (tribalisme) καί πολλές φορές ἓνα αὐθόρμητο μίσος. Πολλές φυλές ἦταν γιά αἰῶνες δοῦλοι καί δουλοπάροικοι ἀλλῶν φυλῶν (π.χ. στό Καμερούν οἱ Τιπουρί ἦταν γιά κάποιους αἰῶνες σκλάβοι στους Φουλφουντέ καί ἀπελευθερώθηκαν ἀπό τοὺς Γερμανοὺς ἀποικιοκράτες. Οἱ Φουλφουντέ εἶναι μουσουλμάνοι, οἱ Τιπουρί ἦταν ἀντικωνικοί ἀνιμιστές καί σκληρώθηκαν, διότι ἀρνήθηκαν ν' ἀσπασθοῦν το Ἰσλάμ. *(Πιθανά πρόκειται γιά μιὰ φυλὴ Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι διώχθηκαν ἀπό τό Ν. Σουδάν μέ τὴν ἐπέλαση τοῦ Ἰσλάμ, μετοίκησαν ὡς κρυπτοχριστιανοί, ἀποκόπηκαν καί ξεχάστηκαν ἀπό τὴν Ἐκκλησία τους καί ἐμφανίστηκαν ὡς μονοθεϊστές ἐνός ἀντικωνικοῦ καί ἀντι-ειδωλικοῦ θρησκευμάτος).*

Ἄν δέν γνωρίζουμε αὐτές τίς ἰδιαίτερες ἐνδογενεῖς διαφορές τῶν φυλῶν πολλὰ προβλήματα μποροῦν νά δημιουργηθοῦν. Τό ἱεραρχικό σύστημα τῶν φυλῶν, δίνει τό δικαίωμα, στά μέλη τῆς ἀνωτάτης του βαθμίδος, νά ἀποφασίζουν δικαστικά γιά τὴ ζωή καί τὸν θάνατο τῶν μελῶν τῆς φυλῆς. Τό Σύνταγμα τῶν διαφόρων πολυφυλετικῶν Χωρῶν ἐνσωματώνει καί ἀποδέχεται καί τό παραδοσιακό δίκαιο. Ἔτσι, βρισκόμαστε ἀνάμεσα σέ δύο ἐξουσίες, τὴν πολιτική καί τὴν παραδοσιακή. Γιά ὅτιδῆποτε κάνουμε, δυστυχῶς δέν ἀρκεῖ πάντα ἡ ἄδεια τῆς μιάς πλευρᾶς. Αὐτό σημαίνει ἐπίσης ὅτι, ὅσους ἐπιλέξουμε γιά νά ἐργασθοῦν στὸν Ἱεραποστολικό Ἄγρο –ἱερεῖς, ἱεραποστόλους, κατηχητές– θά μᾶς δοῦν σάν μιὰ Τρίτη ἐξουσία πού τοὺς χαρίζει τὴν Ἱεροσύνη καί πού ἡ ἱερατική καί προνομιακή τους θέση τοὺς ἀναβιβάζει στὴν ἀνωτέρα βαθμίδα τῆς παραδοσιακῆς ἐξουσίας καί τοὺς δίνει δικαιώματα ἐπὶ τῶν ἀλλῶν μελῶν τῆς

φυλῆς. Οἱ συνετοὶ δέν θά δημιουργήσουν προβλήματα, ἀλλὰ οἱ ἀσύνητοι (;) καί ἀρχομανεῖς καί φιλήργυροι θά δημιουργοῦν καθημερινὰ προβλήματα παντοειδοῦς ἐκμεταλλεύσεως τῶν πιστῶν... Τό παράξενο καί δυσκολότερο εἶναι τό ὅτι οἱ πιστοὶ ἀποδέχονται αὐτὴ τὴν ἐκμετάλλευση ἀπὸ πατροπαράδοτο σεβασμὸ στὴν ἱεραρχία.

Αὐτές οἱ πτυχές, ἂν καί γνωστές σέ κάποια ἀλλῆ ἐποχή, φαινομενικά ὁμως, ἄγνωστες στὴν εὐρωπαϊκὴ κουλτούρα τοῦ σήμερα, ἂν δέν ἐπισημανθοῦν ἐγκαίρως, θά εἶναι ἀνά πάσα στιγμὴ σάν μιὰ ποσότητα ἐκρηκτικῶν κάτω ἀπὸ ὅ,τι κάνουμε, καθότι ὑπάρχει πάντα μιὰ ἀντιπαλότητα πολιτικῆς καί παραδοσιακῆς ἐξουσίας.

Ὁ σεβασμὸς στὴν παραδοσιακὴ ἱεραρχία, δυστυχῶς, δέν σημαίνει πάντοτε σεβασμὸ καί στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία.

Πάντα θά εἶμαστε οἱ παρεισφύσαντες «ξένοι» καί αὐτό σημαίνει πολλὴ ἀπλή, ὅτι εἶμαστε πεδίο ἐλευθερο σέ κάθε εἶδος ἐκμετάλλευση.

Ἡ νομικὴ ἀναγνώριση καί κατοχύρωση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας θά πρέπει νά ἀπασχολήσῃ κατὰ κύριο λόγο τοὺς κατὰ τόπους Ἐπισκόπους καί πρωτίστως τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας.

Πέραν τῶν κατὰ καιροὺς θεολογικῶν καί κανονικῶν ἀντιρρήσεων ἐπὶ τοῦ θέματος, ἐπιβάλλεται ἡ κατὰ τόπους ἀναγνώριση, ὅχι μόνον τῶν Μητροπόλεων καί Ἐπισκοπῶν, ἀλλὰ καί τοῦ ἰδίου τοῦ σεβαστοῦ Πατριαρχείου μας.

Δέν εἶναι δυνατόν οἱ ὁποιοσδήποτε πράξεις τῆς κάθε Μητροπόλεως ἢ Ἐπισκοπῆς –(ἀγορές ἀκινήτων, κατασκευές καί λειτουργίες φιλιανθρωπικῶν καταστημάτων, ἰδρυμάτων, σχολείων, ἰατρείων, νοσοκομείων, κ.λπ.)– νά καθύπτονται νομικά ὑπὸ τὴν σκέπη τῶν ἀναγνωρισμένων Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων ἢ στὴ χειρότερη περίπτωση δι' ἀμοιβῆς νά ἀναζητοῦμε νομικὴς καθύψεις γιά νά νομιμοποιήσουμε κάθε δραστηριότητά μας καί νά ἐμφανίζομαστε σάν νά ἔχουμε νομικὴ ὑπόσταση στά διάφορα κράτη τὰ ὁποῖα στὴν πλειοψηφία τους ἀγνοοῦν εἰς τό παντελές τὴν ὑπαρξη καί ἱστορία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καί τοῦ Πατριαρχικοῦ διοικητικοῦ συστήματος. Ὅλα αὐτὰ ἀποβαίνουν εἰς βάρος μας ἐάν θέλομε νά ὑπάρχει συνέχεια καί μέλλον στὴν κάθε ἱεραποστολικὴ μας προσπάθεια.

(Ἡ χορηγία διπλωματικοῦ διαβατηρίου ἀπὸ τό Ἑλληνικὸ Κράτος πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους καί ἡ Αἰγυπτιακὴ ὑπηκοότητα καί παρομοίως τό διπλωματικὸ διαβατήριον ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κράτους πρὸς τὸν ἐκάστοτε Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, εἶναι μιὰ τιμὴ καί μιὰ ἐπίγνωση ἐκ μέρους τῶν δύο αὐτῶν Κρατῶν ὅτι τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας εἶναι Δημόσιο Πρόσωπον Διεθνοῦς Δικαίου μέ διεθνή καί διακρατικὴ ἀποστολή).

Ἐκ μέρους ὁμως, ἡμῶν αὐτῶν οὐδεμία περαιτέρω διεκδίκηση ὑφίσταται, οὐδεμία προσπάθεια ἐνεργεῖται γιά τὴν ἐνεργοποίηση καί χρῆση τῶν δικαιωμάτων τῶν Δ.Π.Δ.Δ., πράγμα πού θά ἔθετε τὰ πάντα σέ μιὰ ἀλλῆ, –πολύ πιὸ εὐχρηστη– νομικὴ βάση σέ σχέση μέ τὰ διάφορα Ἀφρικανικὰ Κράτη.

Τὰ Πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα εἶναι ὀργανισμοὶ ζῶντες, πολλὴ ἀρχαιότεροι τῆς συστάσεως τῶν Κρατῶν, ὅπου ἐδράζονται ἢ δραστηριοποιοῦνται καί ἀναπτύσσονται.

Εἶναι ἀντίφαση στά διάφορα κράτη τῆς Ἀφρικῆς τὰ ὁποῖα στὴν πλειοψηφία τους συνεκροτήθησαν ὡς ἀνεξάρτητα Κράτη καί ἀπέκτησαν πολιτικὴ ἀνεξαρτησία βάσει ἀποφάσεων καί Συνθηκῶν Διεθνοῦς Δημοσίου Δικαίου νά μὴν γνωρίζουν ἢ νά ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξη καί τὴν ἱστορία τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων. Βάσει τοῦ Διεθνοῦς Δημοσίου Δικαίου τὰ Πατριαρχεῖα εἶναι Διεθνή Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου περιορισμένης εὐθύνης, μετέχουν τῶν δικαιωμάτων τῶν Κρατῶν, συνάπτουν καί ἐπικυρώνουν διεθνεῖς συνθήκες πού ἄπτονται τῶν σκοπῶν τους καί ἔχουν πρεσβευτικὰ δικαιώματα. Παράλληλα, εἶναι φορεῖς εἰρήνης, ἀναπτύξεως καί ἐπιτελοῦν, παράλληλα μέ τό εὐαγγελικὸ τους ἔργο καί ἓνα μέγало διακρατικὸ ἀνθρωπιστικὸ ἔργο).

5. Σπορά τοῦ Λόγου καί ζιζάνια

Τό νά σπεύρουμε τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι καθόλου εὐκόλη ὑπόθεση. Ὁ πολυφυλετισμὸς τῶν Ἀφρικανικῶν Κρατῶν εἶναι συνυφασμένος μέ τὴν πληθώρα τῶν φυλετικῶν διαλέκτων καί διαφόρων γλωσσῶν. Ἡ Ἀποικιοκρατία ἔδωσε μιὰ γλωσσικὴ ὁμοιογένεια, ἀλλὰ αὐτό ἰσχύει γιά τὰ μεγάλα ἀστικά

Ἄς μὴν παραθεωρεῖται τό γεγονός ὅτι ἐδῶ καί 150-200 χρόνια τό κύριο βᾶρος τῆς «προπαγάνδας τῆς πίστεως» πολλῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ἔχει πέσει στό νά καταδείξει ὅτι αὐτές οἱ χριστιανικὲς ὁμολογίες εἶναι οἱ μοναδικές ἐπὶ γῆς γνήσιες Ἐκκλησίες.

Σ' αὐτό βοηθᾷ καί ἡ ἀπουσία οἰασδῆποτε γνώσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας καί Μεσογειακῆς πραγματικότητος στίς Ἀφρικανικὲς χώρες.

Ἄκομη καί φοιτητές τῶν Πανεπιστημίων εἶναι πολλῆς φορές ἀδύνατον νά προσδιορίσουν τίς Εὐρωπαϊκὲς χώρες στὸν χάρτη.

Ἡ ἐπιλογή τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου θά πρέπει νά εἶναι ὑπόθεση πολλὴ σοβαρὴ. Θά βροῦμε ἐπὶ τοῦ τίς «ἀναγκαστικὲς» χειροτονίες –(κατὰ τὸν ἐπιτυχὴ χαρακτηρισμὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἱεραποστόλου τοῦ Ζαῖρ, π. Κοσμᾶ Γρηγοριάτου)– ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου. Θά πρέπει νά ὑπάρχει συνεχὴς ἐπιμόρφωση καί ἐπαφή μέ τὸν Ἐπίσκοπο. Ὑπάρχουν, δυστυχῶς, πολλὰ δείγματα ὅτι πολλοὶ προσήλθαν καί ἔγιναν ἱερεῖς Ὁρθόδοξοι, παρουσιάζοντας μιὰ πρόσκαιρη εὐλάβεια. Ὅταν ἔγιναν, ἄρχισαν νά ἀναμειγνύουν προλήψεις καί δεισιδαιμονίες, μαγεῖες καί μαγγανεῖες ἐπωφελοῦμενοι καί ἐκμεταλλευόμενοι τῶν ἀφελῶν καί ἀμαθῶν, ἐμφανιζόμενοι ὡς διώκτες καί ἐξουσιαστές τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἐξορκιστές κ.λπ.

Θά βροῦμε Κοινότητες ἐγκαταληλειμμένες ἀπὸ ἀλλῆς ὁμολογίας, πού προσήλθαν στὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ κατήχηση περὶ δαιμονίων καί ὄχι τοῦ Εὐαγγελίου. Μόνον μιὰ προετοιμασία γιά μιὰ νέα γενιά Κληρικῶν μπορεῖ νά ἀποδώσει μετὰ ἀπὸ χρόνια μιὰ τρίτη-τέταρτη γενεὰ πιὸ σωστῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

σέ χρήση 220 διαφορετικές γλώσσες στην πλειοψηφία τους μή καταγεγραμμένες και μελετημένες σάν γλωσσικά συστήματα. Είναι στην πλειονότητά τους γλώσσες φτωχές με αδυναμία εξεύρεσης όρων – λέξεων για θεολογικούς όρους. Τό κείμενο του Ευαγγελίου έχει μεταφραστεί σέ πολλές από αυτές τίς γλώσσες καί έχει χρησιμοποιηθεί γιά όλλες τίς γλώσσες τό λατινικό αλφάβητο γραφής. Ή ανάγνωση όμως, τών κειμένων μέσω του λατινικού αλφάβητου καί τής γαλλικής φωνητικής έκφορας τών γραμμάτων πολλές φορές, από τόν μή γνώστη τής διαλέκτου δίνει ένα ακατανόητο ήχητικό καί νοηματικό αποτέλεσμα στους άκροατές-γνώστες τής γλώσσας. Υπάρχουν σαφώς συνδυασμοί γραμμάτων καί ήχοι, πού δέν μπορούν νά αποδοθούν μέ τό λατινικό αλφάβητό γαλλικής φωνητικής-έκφορας. Όπως είναι αδύνατον ή ένρινη προφορά όλλων σχεδόν τών γλωσσών νά γίνει συνήθεια ενός Ευρωπαίου Ίεραποστόλου καί ως πρός τή χροιά, αλλιά καί τόν τόνο.

Οί μεταφράσεις τών Ευαγγελίων μπορούν νά χρησιμοποιήσουν γιά μεταφράσεις τής Θείας Λειτουργίας, βέβαια, όροι όπως π.χ. : «*άπερινόητος, άκατάληπτος, άείων, ώσαύτως ών, άνενδεής*», κ.λπ. θά είναι πάντα ένα πρόβλημα.

Τό πεδίο δράσεως ενός Ίεραποστόλου μπορεί νά είναι: α) έγκαταλειμμένοι Ρωμαιοκαθολικοί, πού ζητούν νά γίνουν Όρθόδοξοι. β) Μέλη κάποιων Προτεσταντικών ή μεσιανικών παραφυάδων έγκαταλειμμένων, γ) μέλη έθνικών θρησκευτικών κινήματων κατά τής Ρωμαιοκαθολικής καί Προτεσταντικής όμολογίας, δ) Παγανιστές, ειδωλικοῦ καί άνειδωλικοῦ Αφρικανικοῦ θρησκευματος, ε) Πρωτόγονες Κοινότητες μή καθορισμένου ή έλευθέρου πεδίου πίστεως, στ) μέλη διαφόρων Σεκτών, ζ) διάφοροι τυχοδιώκτες ή λαοπλάνοι κ.λπ.

Θά πρέπει νά διευκρινίσουμε ότι στην Ίεραποστολική πορεία τών διαφόρων χριστιανικών όμολογιών, πού προηγήθηκαν τής Όρθόδοξης Έκκλησίας χρησιμοποιήθηκαν διάφορες τεχνικές, καθώς καί διάφορες άνοχές γιά τήν προώθηση του χριστιανικοῦ κηρύγματος, πράγμα πού διατηρεί μέν μία γνωστή εικόνα αυτών τών

Όμολογιών, ποιμαντικώς όμως, δέν έχει καμία σχέση μέ τήν εικόνα αυτών τών όμολογιών στον Ευρωπαϊκό χώρο.

Π.χ. ή κατά τόπους πρακτική τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας επί τών μικτών γάμων, μεταξύ μουσουλμάνων καί χριστιανών, είναι, οικονομικώς (;) νά «ιερολογεί» τόν γάμο αυτό. Ένας προσερχόμενος από τήν Καθολική Έκκλησία στην Όρθόδοξη μπορεί νά απαιτήσει, αφού έχει βαπτιστεί, όταν έλθει ή ώρα του γάμου του κάτι άνάλογο καί από τήν Όρθόδοξη Έκκλησία.

Ή πολυγαμία –(θέμα άκόμη άθικτο)– καί ή έθιμική πρακτική τών παραδοσιακών γάμων, εύρέως διαδομένη σέ όλλες σχεδόν τίς φυλές είναι ένα πρόβλημα πού έμφανίζει ένα ποσοστό μόνον 10% τών πιστών τής Ρωμαιοκαθολικής καί αλλήλων όμολογιών νά έχουν συνάψει θρησκευτικό γάμο καί ένα αλλιο 30% μόνον πολιτικό γάμο. Τοῦτο δέ, διότι ή οικογένεια τής γυναίκας δέν έπιτρέπει τήν τέλεση θρησκευτικοῦ ή πολιτικοῦ γάμου άν δέν αποπληρωθεί ή προίκα εκ μέρους του γαμπροῦ. Ό γαμπρός λαμβάνει από τήν οικογένεια τής νύμφης μία λίστα προίκας, πού πρέπει νά αποδώσει. Συνήθως αποδίδει άμέσως ένα 10% τής προίκας, παίρνει τή γυναίκα, τεκνοποιεί καί μετά από χρόνια όταν θά έχει ξεπληρώσει καί τό υπόλοιπο 90%, θά έπιτραπεί από τήν οικογένεια νά γίνει πολιτικός καί θρησκευτικός γάμος. Έτσι, λοιπόν, θά πρέπει ή κατηχητική μας προσπάθεια νά δια-

Πάντα τά έθνη

βλέπει καί νά αναγνωρίζει τά προβλήματα καί τήν προβληματική τής κάθε ομάδος πριν αναγγείλουμε εκείνα τά ένθουσιαστικά στοιχεία περί όμαδικών προσχωρήσεων-βαπτίσεων χιλιάδων όρθόδοξων.

Μή μάς ξενίζει τό γεγονός ότι πολλοί εκτός του ότι συγχέουν τά πάντα καί τους πάντες καί παράλληλα είναι μέλη καί αλλήλων όμολογιών, δέν διστάζουν άνά πάσα στιγμή νά έγκαταλείψουν τήν Όρθόδοξη Έκκλησία καί νά μεταπηδήσουν σέ μία όποιαδήποτε ομάδα περαστικών Ίεραποστόλων ή τυχοδιωκτών ή μάγων! Γιά κάθε ομάδα καί τύπο ανθρώπων χρειάζεται μια ειδική κατήχηση, ένα ειδικό έγχειρίδιο κατηχήσεως, πράγμα πού απαιτεί χρόνο, κόπο καί προσπάθεια πολλών ειδικευμένων ανθρώπων. Χωρίς μια όργάνωση καί ένα βραχυπρόθεσμο, αλλιά καί νηφάλιο καί μακροπρόθεσμο σχεδιασμό του Ίεραποστολικού έργου οί δυσκολίες -οί ήδη μεγάλες- θά γεννούν καθημερινά προβλήματα καί ό Έπίσκοπος χωρίς μονίμους συνεργάτες είναι πολύ δύσκολο νά κάνει πολλή πράγματα. Θά ήταν μια μεγάλη βοήθεια καί γιά τήν Ίεραποστολή, αλλιά καί γιά τήν Έκκλησία όλοκληρη οί νεοχειροτονημένοι Ίερείς κάθε Μητροπόλεως από όλλον τόν Όρθόδοξο κόσμο νά θητεύουν γιά μια διετία στην Ίεραποστολή, πριν αναλάβουν κάποιες ένοριακές θέσεις στις Μητροπόλεις τους. Όσο παράξενη καί νά ακούγεται αυτή ή πρόταση θά αποτελέσει μια ουσιαστική βοήθεια σέ κάθε Ίεραποστολή καί θά αποτελέσει ένα κεφάλαιο ζωής γιά τους Κληρικούς, πού θά έχουν αυτή τήν έμπειρία. Παράλληλα θά είναι ένας τρόπος νά δειχθεί προς όλλες τίς κατευθύνσεις ότι ή Ίεραποστολή είναι έργο όλοκληρου τής Όρθόδοξης Έκκλησίας καί όχι μιας ή δύο Έκκλησιών.

Δυστυχώς, πέραν μιας συναισθηματικής σχέσεως ή Ίεραποστολή παραμένει άγνωστη στον Έκκλησιαστικό χώρο καί από τους Ίεράρχες, πού έπεσκέφθησαν κατά καιρούς τίς Ίεραποστολές δέν υπήρξε ποτέ μια τέτοια ρηξικέλευθη άπόφαση ουσιαστικής βοήθειας τής Ίεραποστολής.

Είναι εκ τών πραγμάτων αδύνατον ένας Έπίσκοπος:

νά έχει τό βάρος του λειτουργικοῦ καί τήν ευθύνη όλλου του ποιμαντικοῦ έργου σέ δύο, τρία καί περισσότερα Κράτη τεραστίων διαστάσεων σέ σχέση μέ κάποια Ευρωπαϊκά Κράτη,

Πάντα τά έθνη

νά έπιτηρεί τό ένοριακό λειτουργικό έργο, νά συντονίζει τό φιλανθρωπικό έργο, νά πραγματοποιεί τακτικές συνάξεις τών Ίερέων, νά λειτουργεί τά διάφορα σεμινάρια, συγχρόνως νά έπιβλέπει τίς διάφορες κατασκευές, νά άσχολεϊται μέ τή νομική κατοχύρωση τών διαφόρων έργων, νά διανύει μέ έπίφοβα μέσα τεράστιες άποστάσεις γιά νά φθάσει στα κατά τόπους ιεραποστολικά κέντρα μέ κακούς ή άνυπάρκτους δρόμους καί μέσα σέ δύσκολες καί άντίξοες κλιματολογικές καί άλλες συνθήκες

καί συγχρόνως νά έπιτηρεί τήν ποιμήνη του από «*λύκους βαρείς*» (Πράξ. 20,29) ένδοθεν καί έξωθεν.

Παράλληλα νά ύφίσταται τό άφόρητο καί άνιαρό βάρος ενός γραφειοκρατικοῦ συστήματος σέ όλο του τό μεγαλείο!..

καί βεβαίως καθημερινά νά δυσκολεύεται μέ τίς επικοινωνίες... νά χρειάζεται νά ταξιδέψει παντού καί πάντα κάπου αλλιοῦ γιά νά βρει πόρους... γιά νά συνεχίσει τό όποιο, έργο παρέλαβε... νά τό συτηρήσει καί νά τό αύξήσει...

Θά μου πείτε βέβαια «*τά αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τῷ Θεῷ*» (Λουκ. 18,27)... ευτυχώς αυτό δίνει κουράγιο...

Θά μεταγράψω τήν πρόταση ενός Συνεπισκόπου μου μέ τόν όποϊον –ευτυχώς– μοιράζομαι κάποιες φορές τίς άγωνίες καί τά προβλήματα τής Ίεραποστολής: «*τά προβλήματα όλλα θά λυθούν όταν ανακαλυφθεί ή ήμέρα μέ τίς 48 ώρες ή καί περισσότερες... Τότε θά τά προλαβαίνουμε όλλα χωρίς άγχος καί άγωνίες...*».

Καί όμως, παρ' όλη τή χιουμοριστική διάθεση, αυτό θά ήταν μια ήυση στην πραγματικότητα τών περισσότερων Ίεραποστόλων σήμερα. Καί σάν πρόταση έμπερικλήσει καί μια μοναξιά, αλλιά καί μια τραγική διαπίστωση ότι τελικά είμαστε καί θά παραμείνουμε μάλλον μόνοι μας σ' αυτή τήν προσπάθεια, δίνοντας τουλάχιστον τήν έλάχιστη μαρτυρία ότι, ή Όρθόδοξη Έκκλησία δέν ξέχασε τήν άδήριτη Κυριακή έντολή: «*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη...*» (Μαθ. 28,19).